

за насъ злополучнытъ. Тосъ часъ тѣ влѣзохъ въ пристанището на Салентъ, дѣто финикійскыйтъ корабъ са прие безъ затрудненіе, защото Финикіянытъ са намѣрватъ въ миръ и въ търговія съ сичкытъ народы на земята.

Телѣмахъ разгледваше очуденъ новорождаемия този градъ, подобенъ младо растеніе, което, нахранено отъ сладката роса на нощта, осѣща отъ зараньта слънчовытъ лучи които дохождатъ да го разхубавѣжтъ; то расте, отваря нѣжнытъ си пшкы, простира зеленытъ си листове и сыши благовонныя си цвѣтъ на хиляды пштры шарове; въ сѣка минута, кога го погледнешъ, открыващъ въ него новъ блѣсъкъ. Тѣй цвѣтъше новытъ градъ на Идоменея на морескыя брѣгъ; сѣкый день, сѣкый часъ той растеше великолѣпенъ, и показваше отъ далечъ на мореплавателитѣ новы украшения на водчеството, които са издигахъ доро до небо. Сичкытъ брѣгъ ечеше отъ виковетѣ на работницытъ и отъ ударытъ на чука: камънитѣ высахъ на въздуха на макары съ вжжя. Сичкытъ начальницы подканяхъ народа на работа отъ посвяваньето на зората; и царьтъ Идоменей, като даваше самъ на сѣкждѣ заповѣди, спомагаше да направи дѣлото съ една невѣроятна скоростъ.

Едва стигнхъ финикійскыйтъ корабъ, и Критянытъ показахъ къмъ Телѣмаха и Ментора найискренно прѣтелство. Побързахъ да извѣстѣжтъ на Идоменея за дохожданьето на сына Одиссеевъ. „Одиссеевътъ сынъ! извика той; на Одиссея, на възлюбленныя мой прѣтель! на мхдрья онзи герой, чрезъ когото найподиръ можимы да съборимы града Троя! Нека го доведжтъ тука за да му покажж колко обычамъ баща му!“ Тосъ часъ му представятъ Телѣмаха, който му поиска гостепрѣмството като си обади името.

Идоменей му отговори съ весело и кротко лице: „И ако да ми не обадахъ кой сте, мыслѣж, че быхъ вы позналъ. Ето самъ си Одиссей; ето очитѣ му пълны съ огънь, и на които погледжтъ бѣ толкози твърдъ; ето неговътъ нравъ, изъ найнапредъ развлеченъ и припазливъ, а послѣ пленъ отъ живость и прѣятность; познавамъ даже тѣзи полуусмихка, небрежната му сѣнка, прѣятнытъ му, простъ и убѣдителенъ говоръ, кой-